

DIANA MAŠLEJOVÁ

MALÍ HRDINOVIA HASIČI

HEDVIGA GUTIERREZ

Albatros

Malí hrdinovia

Hasiči

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Diana Mašlejová
Malí hrdinovia: Hasiči – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

DIANA MAŠLEJOVÁ

MALÍ HRDINOVIA
HASIČI

Ilustrácie HEDVIGA GUTIERREZ

Albatros

Za odborné rady ďakujem pplk. Mgr. Mariánovi Bugárovi.
D. M.

Hugo a legenda o Indiánoch

Volám sa Hugo a som úplne obyčajný tretiak. Mám rád futbal a dobrodružné knihy. S mamou, ockom a so svojou staršou sestrou Tinou bývame na šiestom poschodí v paneláku na Točitej ulici. Vždy som chcel zažiť niečo výnimočné a napínavé. Možno preto, že hrdinovia z rozprávok, ktoré čítam, majú plné priehrštie nezvyčajných príhod. „Dávaj si pozor na to, o čom snívaš,“ vravieva moja babinka a asi má pravdu. Prečo? Lebo jedného letného večera sa mi stalo niečo, na čo nezabudnem do konca života. A presne o tom vám chcem porozprávať. Najprv sa však musím dostať celkom na začiatok, k príbehu, ktorý mi raz pred spaním čítala moja mamina.

„Bol raz jeden Indián. Volal sa Orlie oko. Nebol to však obyčajný Indián, ale indiánsky

náčelník. Orlie oko mal bystrý rozum a zdravý úsudok. Keď hrozilo jeho kmeňu nebezpečenstvo, vedel sa rýchlo rozhodnúť a rovnako rýchlo aj konal. Po radu si k nemu chodili mladí muži aj chorľaví starci. Povrávalo sa, že neexistuje problém, ktorý by Orlie oko nedokázal vyriešiť. A predsa. V jeden pokojný večer, uprostred rozľahlých prérií a vysokých skalnatých brál, tam, kde kone cválali rýchlosťou šípu a vietor vydával zvuky podobné zavýjaniu šakalov, sa narodil chlapec.

„Dáme mu meno Ohnivé slnko,“ rozhodol náčelník Orlie oko, pretože sa narodil pri západe slnka. „Zore nikdy neboli krvavejšie ako dnes. Je to znamenie.“

„Muž môj, nechcem ti protirečiť, ale nezvedie také meno nášho syna na zlé chodníčky? Neprinesie mu do života prekážky?“ spýtala sa chlapčekova matka.

„Musíme rešpektovať to, čo je vpísané vo hviezdach. Ak sa narodil s ohňom v srdci, rovnako veľká bude aj jeho odvaha.“

Náčelníkova žena nakoniec súhlasila a pohladila svojho synčeka po hlave.

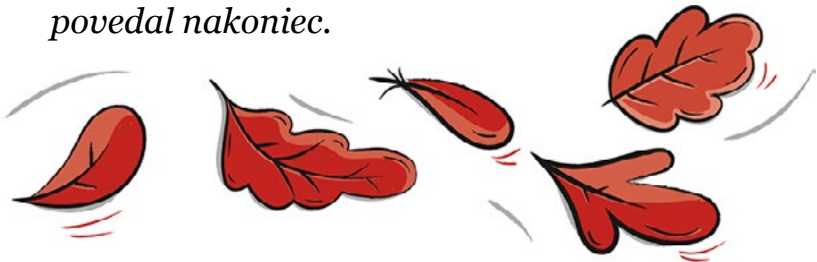
Prvé roky sa Ohnivé slnko v ničom neodlišoval od svojich indiánskych rovesníkov. Aj on mal dlhé čierne vlasy a v nich orlie pierko, rád sa hral s kamarátmi a po jedle spokojne odfukoval. Zo všetkého najradšej mal večery pri ohni. Sedával vedľa otca, a zatiaľ čo ostatní muži z kmeňa tancovali okolo ohňa rituálne tance, Ohnivé slnko fascinovane pozoroval praskanie plameňa. Oheň mu bol skutočne súdený. Náčelník Orлие oko si všimol synčekov záujem. Tušil, že ho čaká rozhovor, v ktorom bude musieť Ohnivé slnko varovať. Ten pravý čas čoskoro aj nastal.

Chlapec, oblečený v jednoduchých plátenných nohaviciach, stál pri svojej mame, ktorá práve piekla chutné kukuričné placky. Len čo odišla za típi po ďalšiu múku, Ohnivé slnko zvedavo pristúpil k bublajúcej panvici a strčil do nej prst.

„Au!“ vykrikol od bolesti a pozrel sa na červený fľak, ktorý mu na ňom ostal. Jeho mama sa tak prestrašila, až jej spadla na zem múka. Rozbehla sa za synom a na ranený prst mu položila zopár liečivých indiánskych bylín. Večer, keď sa jej muž vrátil z celodenného putovania za byvolmi, rozpovedala mu všetko, čo sa prihodilo. Náčelník Orlie oko pozorne počúval a popritom sledoval spiaceho chlapčeka.

„Náš rozhovor už viac nemôžem odkladať,“ povedal nakoniec.

Ďalší deň vyrazili otec a syn do hôr. Letné slnko zanechali na prériách a vnorili sa do hustého lesa. Pralesom sa ozývali tajomné spevy vtákov a vzdialené zavýjanie šeliem. Kráčali celý deň, až zastali pri vodopáde s názvom Dračí zub.

„Som hladný,“ utrúsil Ohnivé slnko. Jeho otec prikývol a šikovným pohybom vytiahol spoza chrbta dlhý drevený šíp. Skryl sa za strom a synovi ukázal, aby bol ticho. O chvíľu priletel k vodopádu veľký sivý vták. Orlie oko zaostril, napol tetivu a vystrelil. Zatiaľ čo sa vták piekol, náčelník si prisadol bližšie k synovi a zhlboka sa nadýchol.

„Oheň je vzácny dar. Len sa pozri, čo všetko nám prináša. Keď sme hladní, upečieme si na ňom byvola alebo kukuricu. Keď sa vonku ochladí, ohreje nás. Naši muži a ženy tancujú okolo vatrej oslavnej tance. Zdá sa, že oheň je našim najvernejším priateľom. To však nie je celá pravda. Zapáliť oheň a nechať ho bez dozoru môže priniesť skazu nevídaných rozmerov. Spustošené dediny a lesy, zničená

úroda a mnohé ďalšie katastrofy. Všimni si, aký rešpekt majú pred ohňom zvieratá. Splašia sa, len čo ho zbadajú. Ohnivé slnko, syn môj, vidím, že sa ti oheň páči. Jedno si však navždy zapamätaj. Je to dobrý sluha, ale zlý pán. Buď opatrný a nedoplatíš na svoju odvahu.“

Ohnivé slnko mal svojho otca nadovšetko rád. Toho dňa sa preto rozhodol, že bude rovnako nebojácny ako opatrný.

Keď o veľa rokov neskôr prebral poslanie svojho otca a sám sa stal náčelníkom kmeňa, dohnala sa na jeho ľud pohroma. Okolitý les sa

v sparnom lete zapálil a začal horieť. Plamene šľahali vysoko k nebu a dym prebudil Ohnivé slnko. Kedysi malý chlapec, dnes už mocný muž, vybehol zo svojho stanu. Pri pohľade na blížiacu sa katastrofu ho zamrazilo. Okolo neho sa za ten čas zhromaždili aj ostatní členovia indiánskeho kmeňa. Deti, ženy, starci, všetci pozorovali, ako oheň nemilosrdne ničí všetko, čo mu prišlo do cesty.

„Vyčkajme do rána. Vo vzduchu cítim dážď. Určite nás zachráni,“ povedal náčelníkovi starý priateľ Horský vietor.

„Duchovia nás istotne ochránia. Ničoho sa nemusíme báť,“ doplnila jedna žena z kmeňa.

„Dážď je tu už o pár minút, cítim to v kostiach,“ prehovorila staručká Indiánka.

Náčelník Ohnivé slnko ticho stál a obklopený svojimi blízkymi uvažoval. V mysli sa mu objavil obraz mŕtveho otca a slová, ktoré mu kedysi povedal pri vodopáde. V momente sa rozhodol.

„Nie. Musíme odísť. Všetci spolu a čo najskôr. Zoberte si so sebou nevyhnutné veci a zobuďte všetky deti. Utečieme do hôr.“

Ľudia naňho zdesene hľadeli. Útek? Teraz, uprostred noci? Lenže v indiánskych kmeňoch má náčelník rozhodujúce slovo a ostatní ho musia poslúchnuť. A tak zanechali všetko, čo za dlhé roky vybudovali. Opustili miesto, ktoré nazývali svojím domovom, a vybrali sa do lesa.

Ráno, keď dážď skutočne uhasil požiar za kopcom, sa všetci vrátili späť do osady. So zdesením zistili, že všetky domy ľahli